

1. Kapitola

Tříčtvrtě hodiny týdně byla Dita šťastná.

"Nahoru, dva, tři! Otočit, dva, tři! Dolů, dva, tři! Ne, Karolínko, takhle ne! Držíš tu pravou ruku jako dřevo. Soustřeď se! Půvabněji! Takhle, podívej se ..."

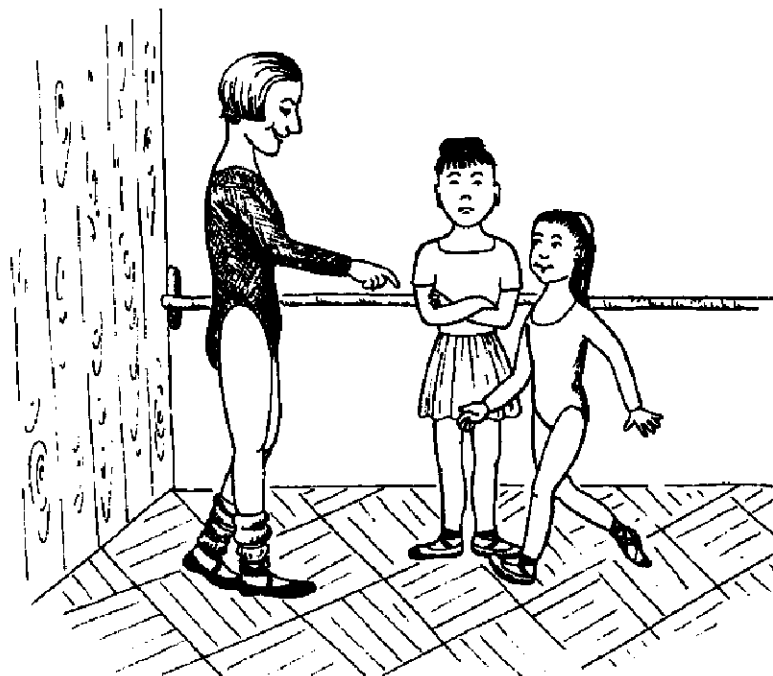
Madam se podle hudby pohybovala tak půvabně, že si o tom Karolína mohla jen nechat zdát. Karolíně bylo deset, a madam? Ale kdopak by se opovážil zeptat, kolik je madam?

Dita nevěděla, proč se jí říká madam, když není Francouzka. Kamarádka Monika jí však vysvětlila, že se tak říká všem učitelkám tance. To je normálka, tvrdí Monika. A navíc se k ní to francouzské pojmenování hodí.

Dita neznala nikoho, kdo by se madam podobal. Měla bílé vlasy, ale módní účes, a krásnou, hladkou pleť. Vypadala by hezky i v hadrech. Dnes měla na sobě smaragdově zelený trikot, tmavomodré nákotníčky a piškoty - cvičky na balet. Její hlas sice někdy zaskřípal, to když se zlobila nebo v nadšení zvyšovala hlas. V tu chvíli si člověk uvědomil, že není nejmladší. Ale skákat uměla pořád ještě výš a rychleji než kdokoli ze třídy. Ano, madam byla opravdu mimořádná!

"Zkusíme to ještě jednou od začátku. Dito, pojď dopředu, ať se na tebe Karolína může dívat. Třeba na to přijde. Nahoru, dva, tři. Otočit, dva, tři..."

Dita se vyhoupla na špičky, zvedla ruce nad hlavu, udělala otočku, půvabným obloukem ruce spustila ... a dolů, dva, tři...

Nacvičovala si to doma už tolikrát, že jí nedalo žádnou námahu postavit se na špičky. Dávala pozor na paže. Potom zase na nohy. Levý kotník byl trochu tužší, všimla si, že ho nedrží hezky rovně jako ten pravý. Musí si s ním dát víc práce.

"Dobře! A teď se uvolněte! Uděláme si malou přestávku."

Se smíchem a štěbetáním se třída rozutekla. Tu a tam se ozývalo reptání, jak je ta sestava kroků těžká. Všechny dívky byly oblečené do tmavomodré barvy, měly na sobě buďto trikot, nebo balerínku s krátkou sukénkou, některé i široké kalhoty a punčochy.

Dita ohýbala a natahovala ten svůj nešikovný levý kotník. Pořád znovu. A ještě jednou. Nechtěl se ohýbat tak, jak si to představovala.

Karolína, která stála za Ditou, se jí začala posmívat: "Hele, koukněte se na ni! Miláček madam!"

Dita se začervenala. Poodešla k cvičné tyči a tvářila se, jako by tu poznámku neslyšela. Ale slyšela ji až moc dobře. Sehnula se a utahovala si gumičku na cvičkách.

Monika přestala cvičit a utěšovala ji: "Nic si z toho nedělej! Karolína prostě žárlí!"

Monika byla moc milá. Měla divoké černé kudrny, jiskrné hnědé oči a světle hnědou pleť. Byla jen o několik měsíců starší, ale do baletní školy chodila mnohem déle než Dita. Spřátelily se, hned jak Dita začala chodit do třídy. Děly se spolu o sladkosti a o džus. Ještě donedávna stály vedle sebe a tancovaly spolu jako partnerky, ale pak Monika rychle vyrostla a přešla ke starším a zkušenějším dívkám do první řady.

"Proč do mě pořád reje? Já jsem jí přece nic neudělala!" postěžovala si Dita.

"To ne, ale jsi o moc lepší než ona, ačkoli sem chodíš teprve chvíli. Milá Karolínka se bojí, že bys jí mohla zabrat místo."

"Jaké místo?"

"No přece v představení!"

"Aha, budeme mít na konci roku vystoupení pro rodiče, že jo?"

"Pro rodiče? Nebuď labuť! To bude opravdické představení, se vším všudy, v městském divadle!"

Dita nevěřicně mrkala. Před pár lety byla s kamarádkou ze školy ve velkém divadle na baletu. Bylo to fantastické. Minulou zimu chtěla jít zase, ale maminka měla moc práce a nemohla s ní jít. Kamarádka se odstěhovala, a tak se Dita na představení nedostala.

Vtom si madam zavolala deset největších děvčat. Měly se postavit do první řady. Patřila k nim Monika a Karolína také.

Dita se vrátila na své místo vzadu a pokračovala v nácvičku. Madam jim předvedla další sestavu kroků. Teď nenacvičovaly u tyče, ale ve dvojicích. Dita měla jako partnerku menší holčičku, jmenovala se Eliška a měla dlouhé blondaté lokýnky a modré oči. Byla tu skoro úplně nová. Pro Elišku byly ty kroky těžké, ale nevzdala se a opakovala si je tak dlouho, až to uměla. Když se jí to podařilo, ze samé radosti udělala salto.

Když madam odcházela, řekla jim: "Vím, že to není lehké. Ale bude vás to bavit. Moniko, holka, co máš s nohou?"

"To nic není, jen škrábnutí, madam. Už mě to skoro nebolí, opravdu!"

"Ať se ti na to ještě dnes podívá doktor, slyšíš?"

"Ano, madam."

Hodina skončila. Dita si vyzula piškoty a strčila je do tašky. Většina děvčat chodila v úterý ještě na džezbalet, ale Ditina maminka měla většinou moc práce a nemohla ji tam zavézt. Dita se snažila moc na to nemyslet. Ale bylo to hrozné, tolik

se těšit na úterek, a pak tam nesmět.

Bude to nejspíš trvat celý týden - sedm dlouhatánských dní, než bude moci zase tancovat.

To se rozumí, cvičila i doma ve svém pokoji. Kdyby tam tak bylo trochu víc místa! A kdyby tak měla svůj kazeťák, aby si pořád nemusela půjčovat walkmana od bráchy!

Karolína se chtěla protáhnout kolem Dity a vzít si bundu. Dita ustoupila a udělala jí hodně místa, protože Karolína byla ten typ, co používá lokty, aby se rychle dostala kupředu. Bylo lepší dát si pozor.

"Tak vidíš! To podležání ti u madam vůbec nepomohlo!"

"Já jsem nepodležala!" odpověděla Dita. Nerada se hádala.

"Kecy!" zasyčela Karolína a zle se na ni podívala. "A vidíš, jak to dopadlo. Já jsem v první řadě, takže představení mám v kapse. Vy vzadu nemáte nejmenší šanci."

Dita by se byla moc ráda dověděla něco víc, ale Karolína nebyla ta pravá na takové otázky a Monika se právě bavila s dívkou, se kterou naposled tancovala.

A tak Dita vyšla ven do tmavého říjnového večera. Pouliční lampy jí připadaly kalné proti jasům světel v tělocvičně. S Monikou si bude moci promluvit asi až příští týden, protože Monika chodí do soukromé školy v centru města, tak jako většina holek z baletu. Dita chodila do obyčejné státní školy.

Maminka na ni už čekala v autě a zatím nervózně luštila křížovku z novin.

"Jdeš pozdě!" zlobila se, hodila noviny na zadní sedadlo,

nastartovala, zařadila se skřipáním jedničku a vyrazila, ještě než si Dita připevnila pásy.

"Promiň!" zamumlala Dita. Hodiny sice ukazovaly, že vyučování skončilo teprve před pěti minutami, ale nemělo cenu se hádat.

"Asi jsi na to zapoměla," pokračovala paní Lišková, "ale dneska večer jsou třídní schůzky ve škole, kam chodí tvůj bratr. Musela jsem odříct schůzi, abychom tam mohli jít... Táta dělá přes čas.... Teda, co si dovoluje ten chlap před námi? Některé lidi by na silnici vůbec neměli pouštět! ...Nebudeme mít ani čas pořádně se najíst, než půjdeme. Když už musíš za každou cenu chodit do baletu, proč nechodíš k té paní z metodistické církve?"

Dita si myslela: "Protože nic neumím!" Ale neřekla to. Nechtěla se pouštět do hádky s mámou. To se odvažoval málokdo. Její matka byla ten typ, co říká ostatním, co mají dělat, a oni to dělají. Byla vedoucí správy vysoké školy technické a všichni tam skákali, jak ona pískala. A byla to také ona, kdo se dověděl, že madam je nejlepší učitelkou tance ve městě, a Ditu k ní přihlásila.

"Musím trénovat ten levý kotník. Monika má mnohem elegantnější pohyby nohou," táhlo Ditu hlavou.

"Dito! Už zase sníš!" přetrhla jí matka myšlenky. "Říkala jsem právě, že si musíš vzít něco slušného na sebe, než pojedeme. Nemůžeme tě vzít na anglické gymnázium ve sportovním oblečení."

"Ano, mami. - Mami, dneska mi jedna holka v baletu říkala, že

možná..."

"Vidělas to? Jak to kolem mě střihla! Měli by jí rovnou sebrat řidičák.... Musíme honem něco zhltnout a hned zase vyrazit. Za nic na světě nesmíme přijít pozdě. Vypadá to, že se tam docela dobře uvedl... stojí to zato, i když každé pololetí přijde na hotový majlant..."

Paní Lišková povídala a povídala, dokud se s autem nevmáčkla do mezery mezi auty před domem.

Dita pomohla mamince vynést z vozu kabát a aktovku a šla za ní po chodbě až do veliké kuchyně. Tom tady zrovna nakládal na talíře míchaný salát, studené maso a čipsy.

Tom vypadal moc dobře, měl tmavé vlasy a usměvavé oči. Byl inteligentní a vtipný a všichni ho měli rádi. V poslední době vyrostl o pěkný kus a bylo znát, že začíná mutovat. Když se na něj Dita dívala, někdy skoro nemohla věřit, že je to její bratr.

Dita byla jiná. Byla malá a měla dlouhé, hladké, světlé vlasy. Nic jí nešlo nijak zvlášť dobře, kromě tancování. Ale to u nich doma nic neznamenal.

"Za pět minut musíme jet," řekla paní Lišková.

"Tak to máme ještě fůru času," smál se Tom. "Jak bylo v baletu, Dito? Už umíš tancovat na špičkách?"

Dita se rozzářila. "Ty tomu tak rozumíš! To se učí nejdřív ve dvanácti. Ale dneska jsme si zkoušely nový tanec..."

"Jdi se nejdřív převléknout!" přerušila ji maminka. "Nesmíme na první rodičovskou schůzku přijít pozdě."

Tom se odvrátil. "Mami, nezmatkuj! Nejspíš to tam bude úplně stejné jako na staré škole. Rodiče v dlouhých frontách a všichni strašně ustaraní, jestli jejich miláček uspěje u zkoušek a dostane stipendium...."

Paní Lišková se na něj usmála a stiskla mu rameno. "To víš, všichni rodiče doufají, že ... "

Dita vyběhla po schodech, sportovní kabelka poskakovala za ní. Nahoře vyklouzla ze cvičebního úboru, nacpala ho do koše na prádlo, který stál u schodů, a natáhla si džíny a mikinu. Vtom si vzpomněla, jak maminka říkala, že vzít si džíny na anglické gymnázium nepřichází v úvahu... "Musíme udělat dojem, abychom Toma nezklamali..."

Dita se tedy vysoukala z džín a vzala si sukni, která podle jejího názoru vypadala jako z pravěku, ale mámě se líbila. Rychle přelízla kartáčem hladké vlasy a ještě rychleji si přejela obličej vlhkou žínkou. Pak ještě nazula nejlepší střevíce a už letěla dolů po schodech.

"To sis nemohla vzít něco lepšího?" vzdychala maminka. "No co, už není čas na převlékání."

Anglické gymnázium bylo soukromá škola. Stálo ve velikánském parku. Mělo za sebou už dlouhou historii a těšilo se výborné pověsti jako "líheň učenosti" (jak nabubřelé uváděli ve školním prospektu).

"Ach, Tome, úplně jsem zapomněla, jak to tu máte krásné!" řekla paní Lišková ohromeně.

"Ujde to," připustil Tom, "člověk si zvykne."

Dita měla oči všude. V aule bylo opravdové jeviště

s reflektory, oponou a kulisami, jako stvořené pro představení a téměř tak pěkné jako v městském divadle! Jestli bude Monika účinkovat před Vánoce v tom baletním představení, mohla by Dita možná přemluvit rodiče, aby tam šli s ní. A kdyby nemohli, co kdyby šla s některou z holek z baletu.....? Byla by to senzace vidět Moniku na jevišti.

"Tak poď už, Dito! Teda Tome, samé dobré zprávy. Jsem na tebe opravdu hrdá. Kam půjdeme teď?"

Dita přemýšlela, co by tak mohlo být na programu. Popelku už viděla. Dobrá víla tam tančila takový tanec a Dita se ji pak doma pokoušela napodobovat...

"Dito! Už zase zasněná. Poď, prosím tě!"

.....Jak to vlastně bylo? Víla měla nádherný fialový kostým se stříbrnými flitry. Tančila na špičkách a potom...

"Jistěže můžeme v pátek večer!" říkala právě paní Lišková s úsměvem. Bylo na ní vidět, že je něčím velice nadšená.

Pátek večer? Dita se lekla. V pátek má přece balet! Podívala se na Toma. Byl celý rozzářený. Také učitel se usmíval. "Bude to dřina, to si uvědomte, ale Tom má nadání a kdoví, při troše tréninku... určitě to bude stačit na třetí družstvo... možná dokonce i na druhé..."

Dita se pokoušela nějak srozumitelně poskládat to, co zaslechla, ale smysl jí unikal, protože předtím přemýšlela o úplně jiných věcech. Hodiny na zdi ukazovaly, že už jsou ve škole skoro dvě hodiny, ale Dita byla skoro celou dobu úplně mimo.

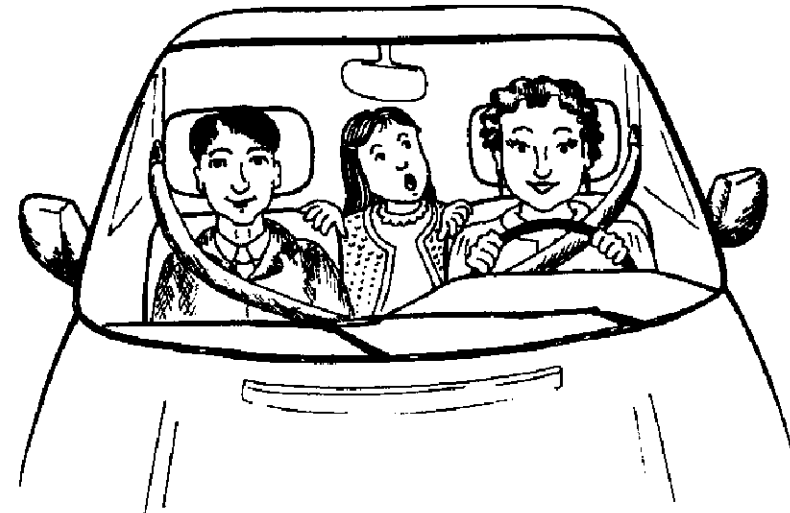
Paní Lišková potřásla panu učiteli rukou, vyšli ze třídy, prošli

rozlehlými chodbami k východu a potom na parkoviště.

"Co jste to domlouvali na pátek?" zeptala se Dita.

"Další trénink kriketu," odpověděl Tom a posadil se s největší samozřejmostí na sedadlo spolujezdce, zatímco Dita se vmáčkla na zadní sedadlo.

"Říkali, že bych možná už v létě mohl hrát v některém kriketovém družstvu, kdybych chodil na trénink ještě navíc v pátek večer. Trénují v hale."

Paní Lišková řekla: "Nemůžu tomu ani věřit, Tome! To je skvělé! Představ si!"

Už tak brzy! Co dělá ten řidič před námi? ....A v pátek se to hodí. Skoro vždycky tě budu moci odvézt..."

Dita se nesměle ozvala: "Ale v pátek mám přece balet!"

"Cože?" Matčin hlas zněl najednou sevřeně. "Ach tak, pravda. Zapomněla jsem na to, ale... no, uvidíme, co se dá dělat. Každopádně je to pro Toma velká šance, tu si nemůže nechat utéct, vid? A ty to s tím tancováním stejně daleko nedotáhneš, nemyslíš? Už vím! Jestli chceš za každou cenu pokračovat, můžeš dál chodit k té paní od metodistů!"

Dita měla pocit, jako by se jí zbořil svět.